

[Pinholt.]

yderst betænkeligt at binde sig til saa store Kapitalanlæg i den kommende Tid. Vi ser jo, at f. Eks. Byen København i Øjeblikket er ved at trække i Land paa planlagte Anlæg. Jeg vilde mene, at det samme kan blive nødvendigt for Staten; thi som Forholdene ligger, kan det maaske blive vanskeligt, for ikke at sige næsten umuligt, at skaffe de fornødne Midler til meget omfattende Nyanlæg.

Det er derfor, vi har taget et Forbehold med Hensyn til Anlægsbudgettet. Inden tredie Behandling vil vi tage endelig Stilling, man kan jo da ogsaa bedre overse Forholdene til den Tid. Men vi har altsaa ment allerede nu at maatte tage et Forbehold, fordi vi ved, at der ikke alene bliver Tale om disse 5 Mill. Kr. som Merudgift, men at der allerede er Tale om ret betydelige Merudgifter paa det kommende Finansaars Finanslov.

Korsgaard: Det er Partiet Venstres Stilling til Statsbanernes Anlægsbudget, der giver mig Anledning til herom at sige nogle faa Bemærkninger. Det ærede Medlem Hr. Pinholt kan have Ret i, at det maaske ikke vil være muligt at skaffe den fornødne Kapital til de Anlæg, man her har projekteret, men jeg har Indtrykket af, at Partiet Venstre for saa vidt gaar videre, som det gaar saa vidt, at det siger, at selv om vi kan faa Pengene, vil det dog under den nuværende Situation finde det saare betænkeligt at anvende saa mange Penge paa det paagældende Omraade.

Jeg husker, at for en Del Aar tilbage havde Venstre det Syn paa Sagen, at vi kunde komme over den industrielle Krise, ved at det offentlige satte offentlige Arbejder i Gang. Jeg troede ikke derpaa, og det viste sig ogsaa, at det ikke lod sig gøre. Det blev meget dyrt og førte ikke til det Maal, man havde ventet, at det vilde føre til. Der er en gammel Læresætning, der siger: Af Skade bliver man klog, men sjældent rig. Jeg maa sige, at den sidste Del af Sætningen tror jeg Venstre har taget sig til Indtægt; men det forekommer mig, at Venstre er ved at køre fra den ene Grøft over i den anden i den Forstand, at de har lært saa meget i den Tid, hvor de selv var Forkæmpere for de store offentlige Arbejder, at de nu siger: Nu vil vi i en Krisetid snart sagt overhovedet ikke lave noget.

Det synes jeg nu er at gaa for vidt. Jeg vil være betænkelig ved at lave mere, end man under normale Forhold vilde lave, og

jeg er for øvrigt ogsaa af den Overbevisning, at den Kapitalmangel, der er, nok skal sætte en Stopper for Tilbøjeligheder i saa Henseende, og naar man saa samtidig erindrer, hvilken reaktionær Finansminister vi i Virkeligheden har, synes det mig ikke, at man behøver at være saa forfærdelig angst paa dette Omraade. Men i hvert Fald maa det fornuftigvis være Ministeriets Sag at afgøre, om vi har disponibel Kapital til at kunne udføre de paagældende Arbejder, eller vi ikke har det. Man ved da ogsaa fra den nyeste Tid, at staaende overfor store Arbejder, som i givet Fald skulde være brugt til Fængelsesvæsenet, har det vist sig, at man paa Grund af Kapitalmangel har maattet opgive noget, som man maaske ellers vilde have lavet.

Jeg maa altsaa gaa ud fra, at Ministeriet mener, at der er Penge nok til de paagældende Arbejder, og under disse Forhold kan jeg ikke mene, at man kunstigt bør indskrænke sine Arbejder. Jeg maa tværtimod mene, og mit Parti har jo ogsaa — ganske vist i en anden Forbindelse — givet sin Tilslutning til, at man nok kunde fremskynde betydelige Arbejder. Jeg tænker her paa de to Færger til Store Bælts Overfarten og paa ét nyt Skib eventuelt til Aarhus—Kalundborg-Ruten.

Det er vel ikke Stedet her at udtale sig nærmere om Motiveringen for vor Stilling hertil, men jeg vil dog gerne have Lov til at henstille til Ministeren for offentlige Arbejder — maaske er det heller ikke Stedet her at svare derpaa — at overveje, naar det nu allerede har vist sig, at vor Kapitalfattigdom dog er saa stor, at væsentlige Arbejder, man ellers antageligt vilde have gjort, gør man ikke, og man under disse Omstændigheder kan sige, at et Skib til Kalundborg—Aarhus-Farten er af en saa stor Betydning, at det vil være rigtigt at opretholde denne Bevilling, hvortil den højtærede Minister i øvrigt har faaet Tilslutning af 3 af Rigsdagens Partier. Jeg henstiller det, idet jeg i øvrigt vil anse det for overflødigt at bemærke, at vil Ministeren bruge Pengene, som han i sin Tid havde tænkt, saa er vor Tilslutning jo givet, givet, kan man maaske sige, paa en Tid, hvor vi ikke troede, Pengeknapheden var fuldt saa stor, som det nu senere har vist sig, den var.

Men altsaa, stort set maa jeg advare imod, at man nu kører, om jeg saa maa sige, fra den ene Grøft over i den anden, idet man nu siger: Nu er Tiderne saa daarlige, at nu vil vi slet ingenting lave. Det kan vistnok være lidt nok, vi overhovedet kan lave, fordi det altsaa er begrænsede Penge-